

hüse. Pärast sedda, kui olli keif omma warrandust ärraraisanud, sai tühhi temma kätte. Siis eksitajad jätsid sedda waest õnnetumat mahha ja naersid tedda. Se wiletš hing ei leidnud muud nou, kui ennast rõdwlitte seltsi anda. Kui nüüd üks temma isä sōbradest sedda olli teada sanud, otsis temma sedda kohta üles, kus se willets äräeksind noor mees omma kurja mõllamist tagga aias, ja sai widdewikko aial senna. Kohhe kippus se noor rõdwl hirmsa hirmutamissēga temma peäle, et saaks tedda wäekaua paljaks risuda. Zeine pakkus temmale keif omma rahha, ja ütles: „annaksin sinnule hea melega rohke minne, siis kui tahhaksid minnoga siit kolledast kohhast äräratulla, ja hakkada omma hinge peästma.“

— Meist sannadest tundis noor mees omma isä: maia sōbra ärra, wärrises ja küssendas waljo healega: Oh Jummal, Jummal! mis minnust on sanud? — Isä

sōbber hakkas temma käest kinni ja ütles tašsase waimoga: „Olled sest aiašt ja selle omma pōdri misse mõttega kohhe jälle omma wanna isä armsaks pojaaks lainud. Saad nüüd wast diget arro kätte isseennese ja se pahha tee pärast, mis olled tännini kōndinud. Kalla sest hukkaminnemissēst taggasi ja kái minnoga.“ Tuhhataš nende sannadega sedda noort meest senna maiasse, kus isē korteris olli. — Algga teine, täis hābbi ja kahhetsemist, nuttis kibbedaste. Se peäle mõttis sōbber temmale öölda: „Waat, nüüd on parras aeg, isä: male taggasi kallada. Tahhan sinno seltsi jada.“ — Jälle kippus hirm ja wärristus nore mehhe peäle, ja temma ütles: Kuidas se ial sünnib, et astuksin kui raske pattune ja ärrakaddund poeg jummalakartlikko isä filmade ette, ja et saaksin temma käest andeks? Zeine wastas: „Ärra seisa mitte kahhe wahhel isä armastusse egga temma